

4. Apr. 1846

FAKTA

Dato:
4. Apr. 1846

Sidetal:
Dagbog F, side 170-173

Dagbogens placering:
Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS19997

Trykt udgave:
Bjarne Jørnæs (red.): Johan Thomas
Lundbye. Rejsedagbøger 1845-1846,
Statens Museum for Kunst 1976, s.
188-190; Jesper Svenningsen (red.):
Seks år af et liv. Johan Thomas
Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne,
kunst og kærlighed, København 2018,
s. 411-412

TRANSSKRIFTION

Neapel 4 April 46.

Imorgen skulde jeg forlade denne store Bye; jeg bryder mig ikke om at glemme meget af dens Indhold, men lad mig bestandig mindes de henrivende Træk af det antike Maleri, jeg her lærte at kjende, de deilige Bronzer og det stolte Pestum. Hvordan skal jeg ret levende bevare disse Indtryk, blot saa •171• længe, indtil jeg har gjort mig dem i Sandhed nyttige, ved i Hjemmet at arbeide efter de Erfaringer, jeg ved dem har samlet. Lad mig male alle mine Meubler over med en saadan pompejisk Flothed og Lethed, der leer ad al kjedelig Corecthed, kun seende hen til det Væsentlige i, hvad der skal fremstilles. Lad mig bevare disse vidunderlig simple og ædle Skikkelser, som her staae i det haarde Malm, lad disse Former være levende hos mig og Rettesnor for min Dom for Fremtiden. Lad Poseidons Templet stedse staae klart for mit indre Øie, det stolte Mindesmærke om det gamle Hellas, som det blev mig til Deel at see med disse to, smaae, jammerlige Øine. Og naar jeg saa lægger til: Vesuvs glødende Top, hvad enten man seer den deroppe glødende af Ild, hvorover man gaaer, eller herfra, glødende af den nedgaaende Sol – Pompeji, den døde By, der standsedes i al sin Virksomhed ved [overstreget: de] en af de store Domme – og Capri, den deilige Klippeø – saa kan Resten dog langt fra maale sig med Kirkestatens deilige Mennesker, Dyr, Campagne og Bjerge. Det er med en vis Veemod, at jeg føler: jeg har forladt Skjønhedens Rige, det eneste, der kunde drage mig til sig, om nogensinde Livet skulde falde mig for tungt i Fødelandet, det jeg nu higer efter med en fraværende Søns hele Længsel; ikke som i Førstningen, da Verden var mig lidt haard, jeg er bleven fortrolig med den •172• Tanke: at fra nu af har jeg Meninger at forsvare, fordi de ere mig dyrebare, og i Kampen for dem tør jeg ikke vente, at altid Modstanderne vilde bekæmpe mine Anskuelser, [overstreget: men] langt hyppigere ville de sagtens i min Person finde saa Meget daddelværdigt, at det vil blive til Uvenskab – med eet Ord: jeg vil faa Fjender. Nu vel, kan det ikke være anderledes saa i Guds Navn; men lad aldrig Egennytte, Had eller Forfængelighed faa Magt med mig, da skal jeg ikke være bange for Kamp, naar den er uundgaelig.

En lille Figur, som ikke findes i Catalogen, men som er een af de kjæreste for mig i Bronzeafdelingen, er: den lille Venus, som synes at flette Haaret. Hvor deilig er den hele Stilling, hvor grandios, Drapperiet prægtigt behandlet og den høire Haand tæt ved Hovedet ganske yndigt stillet. Det er en lille Perle, som jeg inderligt vilde ønske os en Afstøbning af hjemme. Jeg har stjaalet mig til at gjøre en lille Contur af den i Profil, hvorfor var jeg saa dum, at bede Custoden en anden Dag om Lov til at tegne den forfra, jeg vilde have den bedre, og – fik den slet ikke. –

Nu er den Bog, der gemmer mine flygtige Optegnelser fra Syden endt, og

Livet i Syden for mig endt med det samme. Gud lade mig aldrig see disse Skjønheder mere; thi kun et sønderrevet Sind kan atter drive mig fra det elskede Fødeland. Og kom jeg saaledes hertil, da ligger et usselt Liv for mig, jeg •173• skulde som Ernst Meyer blive en stakkels Eneboer ikke i Olevano, men i det høie, sparsomt besøgte Civitella, hvor de deilige Børn skulde flokkes om mig og bede om Bajoccer, men jeg aldrig finder en Sjæl, i hvilken jeg kunde udgyde min. Gode Gud! lad det aldrig komme dertil – i den usleste Landsby, i den ringeste Stilling, skulde jeg dog i Hjemmet føle mig lykkeligere.

Og nu til Florenz! den deilige By med sine rige Samlinger, den gjemmer endnu meget Herligt for mig, og det skal endnu vare en Stund altsaa inden det egentlige, trættende Reiseliv begynder, og naar det kommer med alle sine Sorger for [overstreget: Bagg] Kufferter og Kapper, med alle sine Kampe med Fachiner og Camerierer, da har jeg dog den Trøst: det gaaer mod Nord! endnu i Tankerne et Hurra for Danmark i Neapel!

Scariatoja den 31. Udsigt langs Kysten paa
Gallerne til S. severino ved Capri: Vandring
til Serent.

Serent. Alhergo dei Pittori: Pasa lamagna, billigt
gødt og kærtigt Folk. 19de April Jorfra en Ud
flugt med Jinsoppes Baaed til.

Capri. T. hers Berg, den blåe Grutte, Bijen og Mari
new med sin omange Figgurien, prægtigt!
Løst Klausen tegnet som Don Capucino af
Kobbe hos Vorten Pagani, i her. Frem med by
j tegnet, et Bred som aguar de dansk Kyst land
skab; Salerno. Den lille hifenglemmelige
Graag, Antoniano, med som Skibskvind eller
levende, hvoeglig Ballast. Buej innog med
i en dellig Klæft i Bijen. Jorfra over

Meta og
Vico til

Castellamare, hvofoa med fribanen bertil for en fere
Stund, gud skee Leo! Det er ikke Heri og i the
Refuset! Alven der var der !!! —

Neapel 4 April 46.

I morgen skulde j forlade denne stene Bij; j tryder mig
ikke om at glemme noget af sine Andhold, men lad mig nu
standig minde de herisende Folk af det antike Maleri,
j her leet at byende, de dellige Bronzer og det stalle Pectum.
Kleindaw's skal j net levende herans disse Andthigt, blot var

længe, indtil ij har gjort mig den i sandhed nyttige, ved
 i Aljornmet at arbejde efter de Erfaringer, ij ved dem har
 vundet. Lad mig smale alle mine Uensheder over med
 en saadan pompejisk Flathed og Lethed, der leer ad al
 kjedelig Læsethed, him sende hui til det Uærentlige i,
 hvad der skal fremstilles. Lad mig huse. Dine vidim
 delig simple og cede Skikkelser, som her stas i det haerde
 Malen, lad dine Former vore levende hos mig og
 Dette mer for min Dorn for Fremtiden. Lad Poseidons
 Tempel steds stas bladt for mit indre Øie, det talte
 Minde mærke om det gamle Kellers, som det blev mig til
 Deel at see med sine to, smaa, jammerlige Øine. Og
 naar ij saa lægger til Venus glødende Top, hvad enten
 man ser den seroppe glødende af Ud, hvorover man gaar,
 eller herfra, glødende af den nedgaende Sol - Pompeji,
 den lide Pij, der standrede i al sin Virksomhed ved
 for en af de store Dornme - og Capri, den delige Klippe
 - saa kan Nester sig langt fra maale sig med Kirke
 statens delige Mennesker, Dyr, Campagne og Bjerge.
 Det er med en vis Uemad, at ij jiler: ij har forladt
 Skjæbnens Rige, det eneste, der kunde drage mig
 til sig, om nogeninde: Ligt skulde jald mig for
 tungt: Fædelandit, det ij mi kizer efter med en
 frevenende Lins hele Længsel; ikke som i Førstningen, da
 Verden var mig lidt haard, ij er bleven fortrolig med den

Tanke: at fra mig af her i Meningen at forvare, fandt
de ere mig dyrbare, og: Kampen for dem her i ikke
vænte, at altid Modstanderne vilde bekæmpe mine Anskuel-
ser, men langt hyppigere vilde de sigtens i min Person
finde saa Meget Saadalsendigt, at det vil blive til Uvenskab
— med eet Ord: i vil for Fjender. Men vel, kan det ikke
være anderledes saa: Guds Navn; men lad aldrig Egenmyt-
te, Had eller Forsængelighed for Meget med mig, da skal
i ikke være bange for Kamp, naar den er mindgærlig.

En lille Figur, som ikke findes i Catalogen; men
som er een af de kjæreste for mig: Bronzeafdelingen, er:

Den lille Venus, som synes at flette Klædet. Hvor dult
er den hele Stilling, hvor grandios, Drepperiet prægtigt be-
handlet og den lille Plænde tæt ved Klædet ganske
yndigt stillet. Det er en lille Perle, som i inderligt
vilde ønske er en Afstedning af kjæmmer. I her stjaalt
mig til at give en lille Corint af den i Profil, hvorfor
naar i saa disse, at de to Costader en anden Dag om Lev
til at tegne den forfra; i vilde have den bedre, og — for
den, det ikke.

Min er den Bog, der gjemmer mine flygtige Opteg-
nelser fra Lyden endt, og Liuet i Lyden for mig
endte med det samme. Gud lad mig aldrig see sine
Stjernbeder mere; thi him et sonderrelt Sind kan
atther drive mig fra det elskede Fædland. Og kom
i saaledes hertil, da ligger et usædte Liv for mig. H.

skulde som Ernst Meyer blive en stakkels Eschaer
i Nho i Olevano, men i det heie, spansomt herafte
Livitella, hvor de delige Børn skulde flække om
mig og lade om Bajaccer, men ij aldrig finde en Sjæl,
i hvilken ij kunde indgyde min. Gode Gud! lad det
aldrig komme dertil — i den indeste Landsby, i den
ringeste Stilling, skulde ij dy i Aljionnet føle mig
lykkelige. Og an til Florenz! den delige Bj
med sine rige Samlinger, den gjenner endnu meget
kærligt for mig, og det skal endnu være en Hånd
altsaa inden det egentlige, troende Nicoliv begynder,
og naar det kom med alle sine Løjer for Dage
Kuffeter og Kapper, med alle sine Kampe med
Fathiner og Camerierer, da har ij dy den Trøst:
at gaave med Nord! endnu i Tankerne et
Minde for Danmark i Neapel!

Pisa 7 Apr 1826.

Men i. Idder ij i "Misereu", kjendt ene, sej ganske
vel for i et; er det fordi Pira er en ret venlig Bj,
eller fordi ij har accepteret i Platellet? Nihil. Neapel!
Nihil, Misereu! I Noverkuller! Posten af min Formue
var 8 spanske Piastre, og, ah! listede ikke 2's bort
i Livorno, Vor klerer maa ide hvortil, ja til
Pasparteyning, som alt i Neapel havde kastet to Ducater,
og til Commissioner, Logarierer, Pombiering,